

Arrest

nr. 161 252 van 3 februari 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
2. X
3. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 29 november 2013 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 8 oktober 2013 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 3 december 2013 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 december 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van de tweede en derde verzoekende partij en hun advocaat D. GEENS, die tevens de eerste verzoekende partij vertegenwoordigt, en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienen op 17 december 2012 elk een asielaanvraag in bij de Belgische overheden.

1.2. De adjunct van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 26 juni 2013, inzake de ingediende asielverzoeken, beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. Bij aangetekend schrijven van 16 juli 2013 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en dit gelet op medische problemen in hoofde van eerste verzoeker.

1.4. Bij arresten met nrs. 110 839, 110 840 en 110 841 van 27 september 2013 weigert ook de Raad verzoekers de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 8 oktober 2013 de beslissing waarbij de verblijfsaanvraag om medische redenen van 16 juli 2013 onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 16.07.2013 bij onze diensten werd ingediend door:

[O., H.] [R.R.: ...]

nationaliteit: Rusland (Federatie van)

geboren te [...] op [...]

+ ouders : [O., I.] [R.R.: ...]

[O., M.] [R.R.: ...]

nationaliteit: Rusland (Federatie van)

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d.07/10/2013 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn.

Met betrekking tot de vraag of de aandoening van betrokkene een reëel risico kan inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, dient te worden opgemerkt dat zelfs indien er geen of zeer geringe behandelingsmogelijkheden zijn wat de gezondheidstoestand van betrokkene aanzienlijk kan doen achteruitgaan en zijn levensverwachting op korte of middellange termijn in het gedrang kan brengen, artikel 3 van het EVRM niet geschonden is als de actuele gezondheidstoestand van verzoeker niet eveneens uitermate ernstig is (EHRM, 20 december 2011, Yoh- Ekale Mwanje t. België, §§ 81-85; EHRM, Décision, 24 mei 2012 E.O. t. Italië, nr. 34724/10, §§, 34-38; EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42)1

Om van een mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is te kunnen spreken in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 9 ter Vw. is bijgevolg niet enkel doorslaggevend dat er geen behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, doch dient daarbij eveneens reeds actueel sprake te zijn van een kritieke gezondheidstoestand of een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is, zodat het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van dergelijk ernstig actueel gevaar voor de gezondheid ruimschoots volstaat om deze toepassingsvoorwaarde van artikel 9 §1 en artikel 3 van het EVRM uit te sluiten.

Uit de vaststellingen van het medisch advies blijkt heden bijgevolg een manifest gebrek aan een vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening(-en) waaraan

betrokkene lijdt, zodat dit element op zich toelaat overtuigend te besluiten dat betrokkene kan uitgesloten worden van de toepassing van artikel 3 van het EVRM en bijgevolg ook van de toepassing artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift blijkt bijgevolg dat betrokkene kennelijk niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Bovendien dient te worden vastgesteld dat het EHRM de schendingen van art. 2 EVRM (recht op leven) en art. 3 EVRM onlosmakelijk verbonden acht. Indien er immers geen onmenselijke of vernederende behandeling kan worden vastgesteld, wordt wegens deze samenhang een eventuele schending van het recht op leven of fysieke integriteit niet verder onderzocht, gelet op de redenering die het EHRM op systematische wijze aan deze artikels toekent (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, § 86; EHRM, 2 mei 1997, D. t. Verenigd Koninkrijk, §§ 58-59; EHRM, Décision, 29 juni 2004, Salkic e.a. t. Verenigd Koninkrijk; EHRM, Décision, 7 juni 2011, Anam t. Verenigd Koninkrijk).

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter§3."

Het advies van een arts-adviseur van 7 oktober 2013 waarnaar wordt verwezen en dat verzoekers samen met deze beslissing ter kennis is gebracht, en dat bijgevolg kan worden geacht integraal deel uit te maken van de motivering van de beslissing, luidt als volgt:

"Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 16.07.2013.

Uit het standaard medisch getuigschrift d.d. 17.04.2013 en de medische stukken d.d. 11.04.2013 en 26.04.2013 blijkt dat de beschreven ziekte van Still actueel geen reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. Deze aandoening werd reeds sinds 1993 gediagnosticeerd in het thuisland en er op een deskundige wijze behandeld voornamelijk met corticoïden, na zijn aankomst in België werd deze behandeling aangehouden. Er bestaat dus actueel geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.

Ik stel bijgevolg vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekers voeren in een enig middel de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 15 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, van de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de materiële motiveringsplicht.

Zij verstrekken volgende toelichting bij het middel:

"Aangezien artikel 9ter VW luidt thans als volgt:

[...]

Dat de bestreden beslissing gebaseerd is op art. 9ter § 3,4° lid van de Vreemdelingenwet.

Zij verwijst naar het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer.

In zijn advies stelt de ambtenaar-geneesheer dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1,1° lid van art. 9ter van de Vreemdelingenwet.

De ambtenaar-geneesheer motiveert als volgt:

[...]

Artikel 62 VW bepaalt:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. (...)"

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt:

"De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd."

En artikel 3 van dezelfde wet bepaalt:

"De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en de feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn."

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 29.07.1991 blijkt dat met het begrip 'afdoende motivering' bedoeld wordt dat o.m. de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

"Dat de omvang van de motivering afhankelijk is van het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing en van het belang dat men hecht aan de motivering en dat de uitdrukkelijke motivering bedoeld is als een substantiële vormvereiste." (aldus RvS arrest 43556 van 30.06.1993).

Artikel 62 van de wet van 15.12.1980 vereist bovendien dat uit de motieven van de beslissing blijkt dat de overheid een afweging heeft gemaakt of er een evenredigheid bestaat tussen de motieven van de beslissing en de door die maatregel veroorzaakte ontwrichting van het leven van verzoeker.

Artikel 15 van de Europese Richtlijn 2004/83/EG bepaalt als ernstige schade onder punt b):

"foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst".

Blijkens de memorie van toelichting bij de wet van 15.09.2006 waarbij het artikel 9ter VW werd ingevoerd om te voldoen aan hoger genoemde richtlijn gelden als "vreemdelingen die ernstig ziek zijn", vreemdelingen die op zodanige wijze lijden aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor hun leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in hun land van herkomst of het land waar zij verblijven"

Artikel 3 EVRM ten slotte bepaalt:

"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen."

De heer [H. O.] en zijn ouders zijn van oordeel dat de bestreden beslissing onvoldoende gemotiveerd is. Hij legde ter zake medische getuigschriften voor waaruit blijkt dat hij lijdt aan een ernstige chronische ziekte die ernstig en bedreigend is voor zijn levenskwaliteit en bijgevolg een reëel risico inhoudt voor zijn leven en zijn fysieke integriteit.

Uit de voorgelegde stukken en de verklaring van de artsen in Rusland blijkt dat voor een mogelijke verbetering van de situatie van [H. O.] behandeling in Europa aangewezen is.

Uit de voorgelegde stukken blijkt dat veelvuldige hospitalisatie vereist is (ook op datum van huidig verzoekschrift verblijft [H. O.] in het ziekenhuis) en dat de behandeling verscheidene jaren in beslag zal nemen en dat er een reëel risico is op overlijden ten gevolge van de vastgestelde symptomen (zie attest Dr. [F.]: overlijdensrisico 5%).

Dat de situatie van de heer [H. O.] aangepaste verzorging vereist, die niet meer voorhanden is in Rusland.

De behandeling met corticoiden leidt immers tot een verregaande osteoporose met meerdere fracturen tot gevolg. Redenen waarom deze behandeling ook wordt afgebouwd in België.

Uit motivering van het advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt dat deze enkel een aandoening die van direct levensbedreigende aard is beschouwt als een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven en de fysieke integriteit.

De bestreden beslissing stelt: "uit de vaststelling van het medisch advies blijken heden bijgevolg een manifest gebrek aan een vergevorderde kritiek, dan wel terminale of levensbedreigend stadium van de aandoeningen waaraan betrokkene lijdt, zodat dit element op zich toelaat overtuigend te besluiten dat betrokkene kan uitgesloten worden van de toepassing van art. 3 van het EVRM en bijgevolg ook van de toepassing van art. 9ter van de Vreemdelingenwet".

Nochtans blijkt uit de attesten dat er wel degelijk een levensgevaar is en de ziekte chronisch is.

Het advies (en de bestreden beslissing) heeft derhalve geen rekening gehouden met de medische stukken die overgemaakt zijn door verzoeker, minstens worden de aangehaalde elementen niet weerlegd.

Door geen rekening te houden met alle elementen van de voorgelegde stukken schendt de bestreden beslissing de regels van behoorlijk bestuur en schendt zij de motiveringsplicht.

Immers de overheid moet bij de behandeling van een dossier rekening houden met alle elementen van het dossier.

Art. 9ter Vreemdelingenwet heeft het in § 1, 1°lid over de vreemdeling die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft.

Blijkens de attesten die werden overgelegd voldoet verzoeker aan deze definitie. Derhalve had zijn aanvraag minstens ontvankelijk moeten worden verklaard.

Door te stellen dat het hier geen kritieke gezondheidstoestand betreft en evenmin een zeer vergevorderd stadium van ziekte (beide stellingen worden trouwens betwist zoals blijkt uit de voorgelegde stukken), voegt de arts-adviseur bovendien voorwaarden toe aan de ontvankelijkheid en gegrondheid van de aanvraag, die niet bij de wet zijn voorzien en verenigt de bestreden beslissing de inhoud van artikel van artikel 9ter VW en van artikel 3 van het EVRM tot een 'directe levensbedreiging'.

Zodoende schendt de bestreden beslissing de motiveringsplicht. De bestreden beslissing moet immers alle medische normen van artikel 9ter VW en ook de mogelijkheid tot behandeling in het herkomstland onderzoeken en motiveren hetgeen in de bestreden beslissing niet is gebeurd.

De bestreden beslissing heeft ten onrechte de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van art. 9ter Vreemdelingenwet niet ontvankelijk verklaard omdat volgens de ambtenaar-geneesheer de door verzoeker aangevoerde aandoening geen directe bedreiging voor zijn leven zou vormen (wat in strijd is met de voorgelegde attesten, nu er een reëel overlijdensrisico is ten gevolge van de vastgestelde aandoening), omdat zijn gezondheidstoestand niet kritiek zou zijn dat deze chronisch zou zijn, dit terwijl verzoeker ten gevolge van zijn ziektebeeld veelvuldig in klinieken dient te verblijven en er duidelijke ziektegerelateerde symptomen zijn (fracturen, obesitas, symptoom van Cushing)

Bovendien werd niet onderzocht of die aandoeningen een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling door gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst inhouden.

Dat de bestreden beslissing bijgevolg art. 9ter §1 schendt, waarin deze bepaling duidelijk twee mogelijkheden voorhoudt wat betreft de ontvankelijkheid en gegrondheid van de aanvraag op grond van art. 9ter van de Vreemdelingenwet betreft: de ziekte houdt een reëel risico voor zijn leven of fysieke integriteit in of ze houdt een reëel risico in op een onmenselijke of vernederende behandeling door gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst.

Gelet op de duidelijke bewoordingen de twee mogelijkheden bijgevolg naast elkaar geplaatst zijn en afzonderlijk dienen gemotiveerd beoordeeld te worden wat in casu niet gebeurd is.

Bovendien schendt de bestreden beslissing art. 3 EVRM en art. 15 van de richtlijn aangezien het voorhanden zijn een actuele directe levensbedreiging niet voorop gesteld wordt als absolute voorwaarde opdat een schending van art. 3 EVRM kan worden vastgesteld.

Zie arrest N./Verenigd Koninkrijk (EHRM 27.05.2008 nr. 26565/5). Het hof heeft hier besloten dat geenszins uitgesloten zijn dat ernstige aandoeningen een schending kunnen uitmaken van art. 3 EVRM indien er geen behandeling voorhanden is in het land van herkomst waardoor deze aandoeningen alsnog op korte termijn zullen evolueren naar een acute levensbedreiging.

Zelfs als vastgesteld wordt dat de ziekte van verzoeker zich niet in kritieke of terminale fase bevindt, zou het toch mogelijk zijn dat andere factoren en omstandigheden aanleiding kunnen geven tot schending van art. 3 EVRM, met name de afwezigheid van beschikbaarheid van een juiste medische behandeling in het land van herkomst.

De bestreden beslissing schendt dan ook tweërlei art. 9ter Vreemdelingenwet, waar deze ten onrechte aanvoert dat de aandoeningen waaraan verzoeker [H. O.] lijdt niet levensbedreigend zijn terwijl er sprake is van een kritieke gezondheidstoestand of een vergevorderde stadium van de ziekte en bovendien geen verder onderzoek naar de mogelijkheden van een adequate behandeling in het land van herkomst gedaan is.

Dat door de behandelende artsen in België duidelijk gesteld wordt dat verdere behandeling in België moet plaatsvinden (zie attest Dr. [A. H.]).

Dat de heer [H. O.] zijn verdere behandeling aangewezen is op de aanwezigheid van zijn beide ouders om zijn verzorging waar te nemen op Belgisch grondgebied.

Zij verzochten om gemachtigd te worden tot verblijf op grond van de medische aandoening waaraan hun zoon lijdt, die, nu hij in kritieke toestand verkeert en rolstoel afhankelijk is, nood heeft aan hulp van derden.

Dat de vereiste en nodige zorgen het best verschaft kunnen worden door zijn ouders.

Het is dan ook duidelijk dat de bestreden beslissing de hoger vermelde bepalingen heeft geschonden door de aanvraag machtiging tot verblijf op grond van art. 9ter onontvankelijk te verklaren.

Het middel is dan ook gegrond en de bestreden beslissing dient vernietigd te worden."

2.2. Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

"Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat in de bestreden beslissing, waarvan de adviezen van de ambtenaar- geneesheer integraal deel uitmaken, duidelijk de determinerende motieven waarop de beslissing berust worden aangegeven in het licht van de vereisten van de toepasselijke wetgeving, zodat voldaan is aan de doelstelling van de uitdrukkelijke motiveringsplicht.

De ambtenaar-geneesheer heeft uitdrukkelijk aan van oordeel te zijn dat "kennelijk" geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, §1, aanhef van de wet van 15 december 1980 die aanleiding kan geven tot een machtiging tot verblijf op grond van het feit dat de zieke van Still waarop verzoekende partij zich beroept werd gediagnostiseerd in het land van herkomst in 1993 en er op een deskundige wijze werd behandeld, voornamelijk met corticoiden, behandeling die werd voortgezet in België.

Overeenkomstig artikel 9ter, vijfde lid van de wet van 15 december 1980 is de ambtenaar-geneesheer als enige bevoegd om het eerste lid van die bepaling vermelde risico, de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling te beoordelen.

Door het belang in de medische zin van de in België gevolgde behandeling na te gaan, beoordeelt de ambtenaar-geneesheer het effect de stopzetting van die behandeling, overeenkomstig de finaliteit van de functie van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

In de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2009 waarbij artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 in de wet van 15 december 1980 werd ingevoerd wordt uitdrukkelijk bepaald:

"In artikel 9ter, nieuw, van de wet, wordt omwille van de rechtszekerheid een bijzondere procédure gecreëerd voor vreemdelingen die lijden aan een ziekte, waarvoor een adequate behandeling ontbreekt in het land van herkomst of verblijf, waarbij het terugsturen van de vreemdeling een reëel risico inhoudt op zijn leven of fysieke integriteit of die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling in zijn land van herkomst of verblijf. Het onderzoek van de vraag of er een gepaste en voldoende toegankelijke behandeling bestaat in het land van oorsprong of verblijf gebeurt geval per geval, rekening houdend met de individuele situatie van de aanvrager, en wordt geëvalueerd binnen de limieten van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens." (Parl. St., Senaat, Doc. Nr. 51-2478/001, p. 34-35)

Daaruit blijkt duidelijk dat er dient te worden onderzocht of, bij het ontbreken van een adequate behandeling voor de ziekte waaraan de vreemdeling lijdt in zijn land van herkomst of verblijf, het terugsturen van de vreemdeling een reëel risico inhoudt op zijn leven of fysieke integriteit of die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling in zijn land van herkomst of verblijf.

Terwijl verzoekende partij het accent legt op de kenmerken van haar medische problematiek, steunt de ambtenaar-geneesheer zijn beoordeling op het feit dat de aandoening reeds adequaat werd behandeld in het land van herkomst.

De stelling van verzoekende partij dat de behandeling met corticoiden in België worden afgebouwd in België, omdat die behandeling zou geleid hebben tot verregaande osteoporose wordt niet in concreto gerelateerd aan enig medisch stuk. De Raad is in het kader van de wettigheidstoetsing echter niet bevoegd om het oordeel van het bestuur over te doen. De Raad is in het kader van haar marginale toetsingsbevoegdheid louter bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. (RVV 29 maart 2012, nr. 78 303) Verzoekende partij dient derhalve op concrete wijze aan te tonen dat de bestreden beslissing niet op een wettige wijze tot stand zou zijn gekomen.

Bovendien houdt die stelling op zich niet in dat de ambtenaar- geneesheer niet in redelijkheid kon oordelen dat de stopzetting van de behandeling in België niet kan leiden tot een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit of op een mensonterende behandeling, en derhalve het verlenen van een machtiging tot verblijf niet is vereist.

Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 stelt immers voorop dat een "reëel risico" moet bestaan voor "het leven", "de fysieke integriteit" of "een onmenselijke of vernederende behandeling.

Evenmin kunnen de verklaringen van Russische artsen waarin wordt gesteld dat "een behandeling in Europa aangewezen is" voor "een mogelijke verbetering" van de medische toestand redelijkerwijze tot de genoemde conclusie leiden.

Gezien in de bestreden beslissing uitdrukkelijk de redenen worden aangegeven waarom geen sprake kan zijn van een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of verblijf, is voldaan aan de vereisten van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. Waar verzoekende partij aanvoert als zou de ambtenaar-geneesheer zonder oog te hebben voor de concrete kenmerken van het medisch dossier enkel onderzoeken of sprake is van directe levensbedreiging, faalt het middel in feite.

Gelet op het feit dat een adequate behandeling voorhanden is in het land van herkomst, heeft verzoekende partij in het licht van de finaliteit van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 geen

belang bij de kritiek dat een overlijdensrisico van 5% bestaat of de verklaring van de geconsulteerde artsen op zich dat de behandeling in België moet plaatsvinden. Ook in dit verband blijft onverkort gelden dat de ambtenaar-geneesheer als enige bevoegd is om de noodzakelijk geachte behandeling en de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst te beoordelen. Verzoekende partij toont met zijn kritiek niet in concreto aan als zou zijn beoordeling kennelijk onredelijk zijn of berusten op een foutieve feitenvinding.

De Raad van State bevestigde bij arrest van 28.11.2013 nr. 225.632 dat hoewel het Europees Hof voor de Rechten van de Mens vaak de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst onderzocht, een schending van artikel 3 EVRM overeenkomstig zijn rechtspraak niet kan worden aanvaard indien er geen ernstige, kritieke gezondheidstoestand is en dit ongeacht de resultaten van het voornoemde onderzoek. De Raad van State oordeelde dat het bestuur terecht stelde dat de vreemdeling kan worden uitgesloten van de toepassing van artikel 3 EVRM, indien geen vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend karakter van zijn aandoening blijkt. (RvS 28.11.2013, nr. 225.632)

Verwerende partij kan derhalve niet worden gevolgd waar zij stelt dat de bestreden beslissing - die bovendien geenszins op zich een (gedwongen) verwijderingsbeslissing inhoudt zodat verzoekende partij geen belang heeft bij het inroepen van de schending van artikel 3 EVRM - een verkeerde interpretatie van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens zou weergeven en artikel 3 EVRM en artikel 15 van de richtlijn 2004/83/EG zou schenden.

De bestreden beslissing laat toe om kennis te nemen van de determinerende motieven ervan, in het licht van de geldende wetgeving, zodat is voldaan aan de doelstelling van de uitdrukkelijke motiveringsplicht.

De voorgestelde schendingen worden niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond."

2.3.1. Verzoekers wijzen op de bepalingen van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 die voorzien dat administratieve beslissingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hoewel verweerder niet in extenso hoeft te antwoorden op alle door verzoekers ingeroepen argumenten, moet uit de bestreden beslissing blijken dat die argumentatie in de besluitvorming werd betrokken en uit de motivering van de beslissing moet kunnen worden afgeleid waarom de argumenten in het algemeen niet werden aanvaard (RvS 4 december 2002, nr. 113.182).

2.3.2. De bestreden beslissing geeft aan te zijn genomen in toepassing van artikel 9ter, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet en op grond van de in deze bepaling voorziene mogelijkheid om een aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk te verklaren indien een arts-adviseur vaststelt dat de medische problematiek die werd aangevoerd kennelijk niet beantwoordt aan de definitie van ziekte zoals bepaald in artikel 9ter, § 1, eerste lid van deze wet.

Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt:

"De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig §2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde."

Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet houdt duidelijk verschillende mogelijkheden in die onafhankelijk van elkaar moeten worden getoetst. Het gaat om verschillende hypothesen waarvan de laatste losstaat van en verder gaat dan de voorziene hypothesen inzake een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit die de basisvereiste voor de toepassing van artikel 3 van het EVRM omvatten (cf. RvS 28 november 2013, nrs. 225.632 en 225.633 en RvS 29 januari 2014, nr. 226.651) en de zogenaamde hoge drempel bepaald door de rechtspraak van het EHRM, die zich in se beperkt tot de gevallen waarin de aandoening een risico inhoudt voor het leven gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. Concreet houdt artikel 9ter van

de Vreemdelingenwet in dat er enerzijds gevallen zijn van een vreemdeling die actueel lijdt aan een levensbedreigende ziekte of aandoening die actueel een gevaar oplevert voor zijn fysieke integriteit, d.w.z. het ingeroepen risico voor het leven of een aantasting van de fysieke integriteit moet imminent aanwezig zijn en de vreemdeling is daardoor niet in staat om te reizen. Anderzijds is er het geval van de vreemdeling bij wie er actueel geen reëel risico is voor diens leven of fysieke integriteit en die dus in principe kan reizen maar die, indien er geen adequate behandeling voorhanden is voor zijn ziekte of aandoening in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, het risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Ook al betreft het in dit laatste geval geen acute levensbedreigende ziekte, er is wel een zekere vorm van ernst vereist voor wat betreft de ingeroepen ziekte of aandoening (cf. RvS 5 november 2014, nrs. 229.072 en 229.073).

2.3.3. Verzoekers betogen dat de bestreden beslissing onvoldoende is gemotiveerd. Zij wijzen erop dat uit de door hen voorgelegde stukken blijkt dat de medische situatie van eerste verzoeker een aangepaste behandeling vereist die niet meer voorhanden is in Rusland en benadrukken dat de behandeling met corticoïden leidt tot een verregaande osteoporose met meerdere fracturen tot gevolg, en dat om deze reden deze behandeling ook wordt afgebouwd in België. Zij stellen dat eerste verzoeker lijdt aan een ernstige, chronische aandoening en deze wel degelijk een levensgevaar inhoudt.

2.3.4. Uit de medische stukken zoals deze door verzoekers werden gevoegd bij hun aanvraag – meer bepaald het standaard medisch getuigschrift van 17 april 2013 en medische stukken van 11 en 26 april 2013 – blijkt dat eerste verzoeker lijdt aan de ziekte van Still, een ernstige gewrichtsaandoening. Hij lijdt aan deze ziekte sinds 1993, toen hij drie jaar oud was, en de ziekte gaat gepaard met een ernstige groeistoornis, het syndroom van Cushing – wat volgens de behandelde arts waarschijnlijk het gevolg is van de ononderbroken behandeling met Cortisone sinds de kindertijd –, ernstige osteoporose en een breuk van het dijbeen in 2012 als gevolg waarvan hij reeds verschillende maanden in een rolstoel zat. De behandelende specialist in België wijst erop dat in Moskou de juiste diagnose werd gesteld, maar dat alle pogingen tot behandeling aldaar – waaronder verschillende intra-gewrichtsinjecties en corticosteroïden met gemiddelde dosis – zonder resultaat zijn gebleven (*“tous les essais de traitement se sont révélés infructueux y compris les nombreux infiltrations intra-articulaires, [...] et des corticoïdes à doses moyennes”*). Hij benadrukt dat de evolutie van de aandoening onbevredigend (*“insatisfaisante”*) is en deze een biotherapie van het type anti-IL1 of anti-IL6 zal noodzaken (*“nécessitera”*). In eerste instantie wordt de behandeling met corticosteroïden met verhoogde dosis verdergezet waarbij de koorts die eerste verzoeker nog ontwikkelt nauwgezet dient te worden opgevolgd. In het voorgelegde standaard medisch getuigschrift wordt duidelijk aangegeven dat eerste verzoeker als medicamenteuze behandeling, naast de op dat ogenblik reeds genomen medicatie, eveneens een behandeling met Roactemra (tocilizumab) noodzaakt, hetgeen hij in het medisch attest van 11 april 2013 omschreef als een behandeling met een monoklonaal antilichaam (*“anticorps monoclonal”*). De duur van de noodzakelijke behandeling wordt geschat op meerdere jaren.

Om te besluiten dat, wat de gezondheidstoestand van eerste verzoeker betreft, kennelijk geen aandoening voorligt zoals bedoeld in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet stelt de door verweerder aangeduide arts-adviseur als volgt:

“Uit het standaard medisch getuigschrift d.d. 17.04.2013 en de medische stukken d.d. 11.04.2013 en 26.04.2013 blijkt dat de beschreven ziekte van Still actueel geen reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. Deze aandoening werd reeds sinds 1993 gediagnosticeerd in het thuisland en er op een deskundige wijze behandeld voornamelijk met corticoïden, na zijn aankomst in België werd deze behandeling aangehouden. Er bestaat dus actueel geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.”

Uit de voorliggende medische stukken blijkt evenwel dat de behandelende geneesheer-specialist in België aangeeft dat de medische aandoening van eerste verzoeker die thans medicamenteus wordt behandeld met voornamelijk corticoïden een nieuwe behandeling noodzaakt met Roactemra (tocilizumab) en dit als gevolg van het gegeven dat de evolutie van de aandoening onbevredigend is en de jarenlange pogingen tot behandeling zonder resultaat zijn gebleven. In het licht van deze volgens de behandelende geneesheer-specialist noodzakelijke nieuwe medicamenteuze therapie dient te worden aangenomen dat de loutere vaststellingen dat een diagnose werd gesteld in het herkomstland, de aandoening aldaar op een deskundige wijze zou zijn behandeld met voornamelijk corticoïden en deze behandeling bij aankomst in België werd aangehouden, geen afdoende motivering vormt wat betreft de toepassing van artikel 9ter, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet. Zo gaat de arts-adviseur op geen enkele wijze in op het gegeven dat de behandelende geneesheer-specialist een noodzaak van een nieuwe

vorm van behandeling naar voor schuift omdat de behandeling met voornamelijk corticoïden zoals deze werd gevolgd in het herkomstland zonder resultaat bleef en de evolutie van de aandoening niet bevredigend is – onder meer gelet op bepaalde gevolgen van de jarenlange behandeling met corticoïden – en evenmin op de vraag of in het licht van deze huidige situatie op medisch vlak waarin een nieuwe therapie noodzakelijk wordt geacht niet alsnog een reëel risico in de zin van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet voorhanden is. Door op algemene wijze te verwijzen naar het gegeven dat in het land van herkomst in 1993 reeds een diagnose werd gesteld en te stellen dat de in het herkomstland op deskundige wijze bepaalde behandeling bij aankomst in België werd aangehouden zonder dat in dit verband enige motivering blijkt omtrent de door een gespecialiseerde geneesheer vastgestelde noodzaak om een nieuwe medicamenteuze behandeling op te starten, is het voor verzoekers noch de Raad mogelijk kennis te nemen van de redenen waarom deze door de behandelende gespecialiseerde arts weerhouden noodzaak van een nieuwe therapie dan wel niet alsnog ertoe kan leiden dat de aandoening van eerste verzoeker binnen het toepassingsgebied valt van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De vaststelling dringt zich bijgevolg op dat het advies van de arts-adviseur waarop de bestreden beslissing steunt, niet afdoende is gemotiveerd in het licht van de door verzoekers ter ondersteuning van hun aanvraag aangebrachte elementen.

De beoordelingsvrijheid van de arts-adviseur bij het geven van zijn advies doet geen afbreuk aan het feit dat administratieve beslissingen afdoende gemotiveerd moeten zijn, hetgeen onder meer inhoudt dat de rechtsonderhorige moet kunnen nagaan op welke gronden de hem aanbelangende beslissing is gesteund en waarom de door hem aangevoerde concrete en pertinente argumenten, zoals een medisch getuigschrift van een geneesheer-specialist waarin wordt gewezen op een chronische aandoening die na een jarenlange behandeling zonder bevredigend resultaat en omwille van een onbevredigde evolutie van de aandoening een nieuwe therapie noodzaakt, niet kan worden aanvaard (cf. RvS 18 september 2013, nr. 224.723).

In de nota met opmerkingen betoogt verweerder nog dat de arts-adviseur zijn advies wel degelijk adequaat motiveerde door te motiveren dat geen aandoening in de zin van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet blijkt gelet op het feit dat de aandoening reeds adequaat werd behandeld in het herkomstland. De Raad herhaalt evenwel dat in het licht van het gestelde door de behandelende geneesheer-specialist waarbij deze net wijst op de noodzaak van een nieuwe therapie nadat de jarenlange gevolgde medicamenteuze behandeling geen bevredigend resultaat opleverde en waarbij deze melding maakte van een onbevredigende evolutie – en waarmee hij aldus minstens het adequate karakter van een blijvende toekomstige behandeling met voornamelijk corticoïden in vraag stelt –, wel degelijk een ruimere formele motivering zich opdrong waaruit minstens op duidelijke wijze blijkt dat voormelde elementen in rekening zijn gebracht en waarom in het licht hiervan geen aandoening voorligt in de zin van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Verweerder betoogt vervolgens dat de stelling van verzoekers dat de behandeling met corticoïden zou worden afgebouwd in België omdat deze zou hebben geleid tot een verregaande osteoporose niet in concreto wordt gerelateerd aan enig medisch stuk. De Raad stelt evenwel vast dat de behandelende arts in zijn medische attesten wel degelijk het verband legt tussen de diffuse osteopenie van eerste verzoeker en de langdurige behandeling met corticoïden (*“l’ostéopénie diffuse (aussi bien liée à la persistance de cytokines pro-inflammatoires qu’à la corticothérapie prolongée)”*) en deze hierin aangeeft dat een nieuwe medicamenteuze therapie noodzakelijk is. Dit gestelde, net zomin als het overige betoog in de nota, vermag geen afbreuk te doen aan het gegeven dat een motivering ontbreekt in het licht van de door de behandelende geneesheer-specialist noodzakelijk geachte nieuwe medicamenteuze therapie.

2.3.5. Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt aangetoond en leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Een verder onderzoek van de overige onderdelen van het enig middel dringt zich bijgevolg niet langer op.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 8 oktober 2013 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 525 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie februari tweeduizend zestien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS